

[Stavad]

gerne har udtrykt afstandtagen eller i hvert fald meget stærk skepsis, nemlig hvad angår de såkaldte grønne obligationer.

Vi gik så vidt, at vi tilbød regeringen at støtte alt det, regeringen havde lovet landbruget under valgkampen, hvis vi kunne få en samlet landbrugsløsning. Alt det, som landbrugsministeren og statsministeren på et fælles pressemøde op til valgkampen meddelte landbruget var regeringens løsning på landbrugets problemer, gav Socialdemokratiet regeringen en accept til at gennemføre.

I mellemtiden var der kommet nye grupper ind, som regeringen mente burde hjælpes, og da vi ikke var uenige med regeringen deri, gav vi den et alternativt tilbud om også at bringe disse nye grupper ind, dog således, at vi stadig væk sagde, at vi ikke ville udvide rammen for de dyre grønne obligationer – dyre for statskassen, til meget lidt hjælp for landmanden og omfattet af Nationalbankens kraftigste advarsel til Folketinget – vi sagde, at puljen skal spredes ud med et lidt tyndere lag til en lidt større gruppe af landmænd.

Endelig ønskede vi en udmøntning af den aftale, vi allerede har med regeringen om forbrugsrenteafgiften.

Desværre må vi sige, at regeringen ikke viste nogen form for imødekommenhed. Jeg er ikke sikker på, at det er udtryk for uvilje fra regeringens side. Jeg tror snarere, det er udtryk for, at der er så lille bevægelighed internt i regeringen, at den ikke så sig i stand til at holde sammen samtidig med, at man forhandlede.

Vi har nærmest oplevet det, som om vi har forhandlet med en regering, der sad med et solidt parlamentarisk grundlag, og som ikke havde behov for at indgå aftaler med andre partier, men gerne ville lytte til andre partiers synspunkter og derefter gennemføre det, man havde flertal for. Men sådan forholder det sig jo desværre ikke for regeringen, og derfor befinder vi os i øjeblikket i en fuldstændig uafklaret situation med en regering, der hverken har tilstrækkelig forhandlingsvilje eller har spillerum internt til at imødekomme sine forhandlingspartnere.

De ændringsforslag, Socialdemokratiet har stillet til andenbehandlingen, er et forsøg på at løse de tre selvstændige problemer. I dag står vi med problemerne for landbruget. I Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg ligger der et be-

slutningsforslag, som vi forventer at der afgives betænkning over i løbet af dagen, og som vi håber vedtages af et flertal, inden Folketinget tager hjem. Og senere på dagen får vi klaret spørgsmålet om forbrugsrenteafgiften – ikke med, men uden regeringens velvilje.

Regeringen står som sagt med en meget uklar situation. Som jeg ser det, har den tre muligheder: Den kan vælge at sige, at der ikke kan vedtages noget, den er tilfreds med. Den kan forhindre os andre i at komme igennem med en løsning. Regeringen kan altså stemme negativt ved at stemme et flertal sammen med regeringen ned og dermed forhindre en løsning både for landbruget og for de ledige. Heldigvis er det lykkedes os at bringe os i en sådan situation med hensyn til forbrugsrenteafgiften, at regeringen ikke kan forhindre en løsning på dette punkt. Det er regeringens ene mulighed.

Den næste mulighed er at acceptere de saglige ændringsforslag, som Socialdemokratiet har stillet til løsning af landbrugsproblemerne, nemlig ændringsforslag, der betyder, at landbruget får en gældssaneringsordning i overensstemmelse med det, regeringen har tilbudt og foreslået i lovsform, at landbruget får en terminshenstand, og at landbruget får en refinansiering med jordbrugslån og med udlands-lån, men uden de dyre grønne obligationer, uden det element, som hjælper landmanden mindst, og som koster samfundet mest, og som Nationalbanken advarer imod. Det er regeringens anden mulighed.

Regeringens tredje mulighed er at acceptere det tilbud, der blev givet fra Socialdemokratiets sideovre i Statsministeriet natten mellem torsdag og fredag i sidste uge. Dette tilbud vedstår Socialdemokratiet. Hvis regeringen er parat til at indgå en samlet aftale på det grundlag, kan regeringen meddele Socialdemokratiet det, og derefter kan vi få en anstændig afslutning på denne folketingssamling og få vedtaget en lovgivning, som vi kan være bekendt, både når det gælder de langtidslidende, og når det gælder landbruget.

Jeg vil gerne slutte med et par bemærkninger om ændringsforslagene. Først regeringens ændringsforslag, som betyder, at man vil erstatte de såkaldte grønne obligationer med noget, der vist efterhånden er blevet døbt de »lysegrønne« obligationer. Dem må Socialdemokratiet stemme imod. Jeg mener i øvrigt, det er forkert at